ජගත් ජේ එදිරිසිංහ ලියන

තාරකා විජිතය

18

සෙනෙහසේ මල් පොකුරු සිපගන්න
කටු පඳුරු ඉවත ලා ඉඩ දෙන්න
මේ සිහිනයේ සුවය විඳගන්න
මදනලක සුව රැගෙන ළං වන්න

ජීවිතේ රළු පොළොව පරදන්න
කටුක මේ මගෙහි පිය ඔසවන්න
පිනි බිඳක සිසිලස ද විසුලන්න
මේ සුරත ඉතින් අල්ලා ගන්න

''මං ඒ ෆිල්ම් එක බලන්න යනවා..'' දිලීප සඳලි ගේ මුහුණ දෙස නොබලාම කීවේ ය. සිය පිඟානට බෙදාගත් බත් හැන්දෙන් එක කටක් හෝ මේ දක්වා ඔහු නොකෑව බව සඳලි නිරීක්ෂණය කළා ය. ඔහුගෙන් ඒ ගැන අසන්නට ඇය නෙවෙහෙසුණා ය.

''මිනිස්සු ඉස්සරහ විහිලුවක් වෙන්න එපා...''

ඔහු නිහඬවම පිඟානේ බත් ගෑරුප්පුවෙන් ඒ මේ අත පෙරළමින් සිටියේ ය.

''හැමෝම දන්නවා ඔයා ගැන.. ඔයාට සිංහල ඇලපිල් කියලා නොදන්න කෙනෙක් නැහැ.. ඔයා මෙහෙදි එක දවසක් හරි සිංහල ෆිල්ම් එකක් බලන්න ගිහින් තියෙනවද..?''

''මං යන්නෙ ෆිල්ම් එක බලන්න නෙවෙයි..''

''එහෙනං මොන කෙහෙල්මලකට ද..?''

''මට ඒ මිනිහා එකක් බේරගන්න ගනුදෙනුවක් තියෙනවා..''

''අනුරාධ එක්ක..? නියම තැනක්නෙ තෝරග න්න යන්නෙ ගනුදෙනු බේරගන්න..''

''මට මිනිහා හමුවෙන්න වෙන තැනක් නැහැ..''

''මේ.. දිලීප.. මෝඩයෙක් වගේ හැසිරෙන්න එපා.. තමුන්ගෙ උගත් කමට හරියන විදිහට වැඩ කරන්න පුරුදුවෙන්න..''

ඔහු සිනාසුණේ ය. එය සිනාවක් නොව වියරු කෙඳිරිල්ලක් සේ ඇයට දැනුනි. ඈ සිය වමත ඔහුගේ දකුණත මත තබුවා ය.

''යන්න එපා.. ප්ලීස්.. ඒ වැඩේ හිතෙන් අමතක කරන්න.. ඒ මිනිහට ආව විදිහටම ආපහු ලංකාවට යන්න දෙන්න.. මේ සති තුන හතර කොහොම හරි ඉවසගෙන ඉන්න බලන්න.. දවස් ඉක්මනට යනවා.. මිනිහා ඉක්මනටම ආපහු යයි.. එයින් පස්සෙ මොකක් හරි කරන්න බලමු..''

ඔහු ඈ කියන්නක් නෑසුණා සේ ඇගේ හිසට ඉහළින් ඈත අහස දෙස බලා සිටියේ ය. ඔහුගේ සුරත මත වූ සිය අත සඳලි ආපසු ගත්තා ය. ඒ බව හෝ ඔහුට නොදැනුණ බව ඇයට විශ්වාස ය. ඔහු සිටියේ වෙනම ම ලෝකයක ය.

'අපරාදෙ... මේ මනුස්සයා..'' සඳලි සිතුවා ය.

''මං ඔයාට අනුරාධ මුණ ගැහෙන්න ඉඩක් හදලා දෙන්නම්..''

''කොහොමද...?''

''කොහොම හරි.. ඔයා ඒ ගැන හිතන්න එපා.. අනේ වදින්නම් කලබල කරගන්න එපා.. ඉවසලා ඉන්න... මං ඒක කොහොම හරි කරන්නම්.. විශ්වාස කරන්න.. මං කියන දේ අහන්න.. ඔයා කලබලයක් කර ගත්තොත් තවත් මේක අවුල් වෙනවා.. ඉවසන්න.. සන්සුන් වෙන්න..''

****

සියල්ල සිහිනයක් සේ සිදුවන්නේ යයි නිෂාඩිට සිතුණි. නොසිතූ ලෙසින් අනුරාධ තමන් හමුවට පැමිණ සිටියි. මෙහි දිගටම රැඳෙන්නට ඔහුට අවසරයක් නැත. ඉතා ඉක්මනින් ඔහු ආපසු යනු ඇත. ඉන්පසු...?

''.. මං දන්නෑ... මං හෙට ගැන හිතන්නෙ නැතුව ඉන්නවා.. ඔයා ආපහු යනකල් මං අද ගැන විතරක් හිතනවා..'' ඕ මිමිණුවා ය. අනුරාධ ඉතා මෘදු ලෙස ඇගේ හිස සිප ගත්තේ ය. ඇගේ දෑස් කඳුළින් පිරී තිබෙනු ඔහු දුටුවේ ය.

''මට දිගටම ඉන්න බැරි වෙයි ද..?''

''එහෙම කොහොමද ඉන්නෙ..? හිතන්නවත් එපා... ඒ වගේ වැඩක් කරන එක ඔයාගෙ නමට හොඳ නෑ..'' නිෂාඩි කීවේ ඔහු වෙතින් මෑත්ව මුලුතැන් ගෙයට යන අතර ය.

''ඔයා ඉක්මනින් ලංකාවට එන්න ඕනෙ.. ඉක්මනින්'' ඔහු කීවේ ය. ඕ නැවතී හැරී බැලුවා ය.

"මිස්ටර් කීර්ති බණ්ඩාර.. මං එයි කියල තමුසෙ හිතුවෙ නැහැ නේද..?" දිලීප පහත් හඬින් ඇසුවේ ය. අනුරාධ වට පිට බැලුවේ කිසිවකු හෝ අසා සිටින්නේදැයි සැක හැර ගන්නටය. නිෂාඩි තවමත් ප්‍රේක්ෂකාගාරයේ ය. එය මහත් සහනයකි. ඇය මේ මොහොතේ මෙතැන සිටියා නම් සිදුවන්නේ මහත් ව්‍යසනයකි.

"තමුසෙට ලැජ්ජාවක් නැති වුණාට මට ලැජ්ජාවක් තියෙනවා.." දිලීප නැවතත් කීවේ ය. "... ඒ හින්දයි හෙමින් කතා කරන්නෙ.. "

''මං එනවා.. ඉක්මනින් එනවා.. ඒ ගැන සැකයක් තියාගන්න එපා.. '' ඈ සිනා සී කීවා ය. ඔහු මහත් ස්නේහයකින් ඇය දෙස බලා සිටියේ ය. මේ සොඳුරු යුවතිය තනි කර දමා කෙළස නම් ආපසු යන්නද?

''ඔයා තනියම මෙහේ දාලා මං කොහොමද හිත එකලාසයක් කරගෙන ඉන්නෙ..?'' ඔහු කීවේ ය. ''.. මගේ දරුවා.. අපේ දරුවා ඉපදෙන වෙලාවට මට ඔයා ළඟ ඉන්න ඕනෙ..''

''කල්පනා කරන්න එපා.. හැම දේම හොඳින් වෙයි..''

''එහෙම ලේසියෙන් හිත හදාගන්නෙ කොහොමද නිෂා..?''

''ඔයා පොඩ්ඩක් වත් හිත කලබල කරගන්න එපා.. ඔයා හිතනවට වඩා මගේ හිත ශක්තිමත්.. මං කොහොම හරි මේකට මුහුණ දෙන්නම්.. පුලුවන් තරම් ඉක්මනින් මං මේ ප්‍රශ්න ටික විසඳගෙන ඔයා ළඟට එන්නම්..
''

''හැමදේම ඒ තරම් පහසුවෙන් සිදුවෙනවා නම් කොයි තරම් හොඳද.. ජීත් මගේ නිෂා කිසිම දෙයක් අපි හිතනවා වගේ පහසුවෙන් සිදුවෙන්නෙ නැහැ.. ''

''හිත දුර්වල කරගන්න එපා ළමයෝ... '' නිෂාඩි සිනාසුණා ය. ''.. අපි දෙන්න දවසක එක් වෙන්න ඕනෙමයි.. මොකද දන්නවද..? ඔයාට අයිති දෙයක් මගේ ළඟ තියාගෙ න තනියම ඉන්න බැහැනෙ මට.. ඔයාට අයිති දේ මගේ අත් දෙකින් ම ඔයාට දෙන්න දවසක් එනවාමයි ළමයෝ.. දැන් හිනාවෙලා ඉන්න''

****

සිනමා ශාලාව අතුරු සිදුරු නැතිව පිරී තිබෙනු දැක්ම

නිෂාඩිගේ සිතට සතුටක් ඇති කළේ ය. මේ මහා සෙනඟ පැමිණ සිටින්නේ අනුරාධ දැක ගනු සඳහා බව ඇය දනියි. ඔවුනගේ සිහින කුමරා අයිති තමාට නොවේදැයි සිතන විට සියුම් ආඩම්බරයකින් සිත පිරී යයි.

සිනමා දර්ශනය ඇරඹීම පැය භාගයකින් පමා වූයේ අනුරාධ හා මනීෂා වට කොටගත් රසිකයන් නිසාම ය. මේ මොහොතේ ඔහු අසලින්ම රැඳී සිටින්නට වාසනාවක් තමාට නැති වීම පිළිබඳව නිෂාඩි තැවුණා ය.

චිත්‍රපටය අරඹන්නට පෙර අනුරාධ කළ කතාව කෙටි වුව ද හරවත් එකක් විය. එය නිෂාඩිගේ සතුටට ද හේතු විය. තවත් කතා කීපයක් තිබුණ ද ඒ කිසිවක් ඇයට නෑසුණි.

ජීවිතයේ මේ නිමේෂය කෙතරම් සුන්දර දැයි නිෂාඩි සිතුවා ය. මෙය අපූරු සිහිනයකි. සැමදා මේ සිහිනයේ ම ගැලී සිටින්නට හැකි වන්නේ නම් කෙතරම් අපූරු ද? මේ මොහොත විඳ ගත යුතු ය. නැවත කිසිදා නොලැබෙන මේ සුන්දරත්වය ඇති තරම් විඳ ගත යුතු ය.

අනුරාධ මනීෂා සමඟින් ඉදිරි පෙළ අසුන් ගෙන සිටිනු සිනමා ශාලාවේ පසුපසට වන්නට සිටි නිෂාඩි දුටුවා ය. ඔහු අසලින්ම වාඩි වී මේ සිනමාපටය නරඹන්නට ඇත්නම් කොයි තරම් අපූරු ද?

කුඩා දැරියක ලෙස ලංකාවේ දී අවසන් වරට නැරඹූ සිනමා පටය කුමක් දැයි මෙනෙහි කරන්නට ඇය උත්සාහ ගත්තා ය. කිසිම දිනෙක දිලීප සමඟින් සිනමා පටයක් හෝ නාට්‍යයක් හෝ සංගීත සැන්දෑවක් හෝ නරඹන්නට නොහැකි වූ බව සිහිපත් වන විට ඔහු හා ගෙවූ කාලය පිළිබඳ ඇගේ සිතේ ඇති වන්නේ බලවත් පසු තැවිල්ලකි. ඔහු ඒවා ප්‍රතික්ෂෙප කළේ ''සිංහල විකාර'' යයි කියමිනි.

ගෙවී ගිය කාලය අපතේ ගිය කාලයකි. ඒ ගැන පසු තැවීමෙන් පළක් නැත. අනාගතය වෙනුවෙන් සූදානම් විය යුතුය.

කුස තුළ සිටින සිඟිත්තා දඟලනු නිෂාඩිගේ අතට දැනෙයි. ඇගේ මුවට සිනාවක් නැඟුණි. සිය පියා ගේ දස්කම් දැක ගන්නට මේ සිඟිත්තාට තවත් මාස කීපයක් ගතවනු ඇත.

සෙනෙහසේ මල් පොකුරු සිපගන්න
කටු පඳුරු ඉවත ලා ඉඩ දෙන්න
මේ සිහිනයේ සුවය විඳගන්න
මදනලක සුව රැගෙන ළං වන්න

ජීවිතේ රළු පොළොව පරදන්න
කටුක මේ මගෙහි පිය ඔසවන්න
පිනි බිඳක සිසිලස ද විසුලන්න
මේ සුරත ඉතින් අල්ලා ගන්න

අනුරාධ සිනමා හලේ ආලින්දයට ආවේ දර්ශනය නිමවන්නට විනාඩි කීපයකට කලින් ය. දර්ශනය අවසානයේ ශාලාවෙන් පිටවන ප්‍රේක්ෂකයන ගේ අදහස් දැක්වීම් වලට සවන් දෙන්නට ඔහු සූදානම්ව සිටියේ ය. සුදත්ත දැනටමත් කීප දෙනෙකු හා සාකච්ඡාවක ය. සංවිධායකවරයකු ගේ දියණියක යයි සිතිය හැකි තරුණියක සිය සමරු පොත අනුරාධ වෙත දිගු කළා ය. අනුරාධ මහත් සතුටකින්

29 වන පිටුවට